

de straat gierden, door 't getik van de regendroppels heen, die tegen de luiken kletterden, hoorde ze nu het zachtjes aanrijden der lijkkoets en 't geluid van meerdere langzaam neerklakkende paardenhoeven.

Dan ontstond er een geruisch, aan den overkant der lange gang.

Het kleine meisje werd ijskoud, ze voelde haar gezichtsvel gespannen, en haar oogen strak en pijnlijk, knipte een paar maal met haar oogleden, — haar nagels drongen binnen in haar hand, en er was iets vreemds met haar adem.

In de kamer was het nu geheel stil. —

Men hoorde stommelen. De kist werd de twee treden afgedragen. Even stotend tegen de deurpost.

„Als iets wezenloos,” schrijnde het in haar. „Dat zijn weg niet bepalen kan.”

Nu kwamen de schuifelende passen langzaam nader, nu werd in de donkere stijfgesloten kist grootmoedertje langs de kamerdeur gedragen, — en nu werd de kist in de lijkkoets geschoven en ach, grootmoeder ging voorgoed uit haar eigen warme oude huis, waar ze zoolang geleefd had, — en wist het zelf niet.

Allen gingen langzaam den gang in om den stoet te zien wegrijden, de heeren kleedden zich aan, en na een handdruk ging haar vader met de anderen in de rijtuigen en zette de stoet zich langzaam in beweging.

Nu begon, vanuit de lucht, plotseling een groot geluid te plonsen over hen heen, — zwaar, vol, drietongig gegalm van klokken, droefplechtig en toch vreugdig hoopvol in haar eigenaardige ttoonopvolging, onregelmatig gemengeld, — onbegrijpelijk l'eflijk, onzuiver gestemd en juist van vreemd-boeiende zoetheid. — soms weeker, dan weer krachtiger door den wind naar hen toegevoerd.

Het klankte en trilde zoo plechtig en ontroerend onverwacht door de welige, vochtige, lichtgeurige vroegvoorjaarslucht, die nu wat milder dan straks naar binnen

waaide, dat het kind de gewaarwording kreeg, dat dit als een gave uit den hemel dalen kwam.

Bevrijdende tranen begonnen al maar over haar gezicht te glijden, onweerhoudbaar, als een voorjaarsbeek die zich baan breekt.

In haar ontwaakte een nieuw gevoel, ook weliger, lichter, milder, de zwartste, de ergste angst liet van haar af.

„Dit was om grootmoeder, — alleen om haar, dit groote heerlijke zware geluid, — omdat zij nu weggebracht werd en rusten ging, en omdat grootmoeder weggegaan was, klaagden die groote klokken in de lucht daar zoo, en omdat ze zoo'n heerlijk mensch geweest was, juichten ze soms ook er tusschen door, zoodat allen het zouden hooren.

Aldoor, al maar door, galmden en beierden de groote klokken zingend hun klanken door de vochtige voorjaarslucht, en zij die alleen in den gang was gebleven, dronk elken galm dorstig in. Elke klank, dien zij door de halfgeopende deur opving, deed zijn barmhartig werk, en veranderde haar smart in zachten weemoed, — haar angst voor den dood werd lichter.

Iedere klokketoon die diep in haar natilde, ontnam haar de bitterheid, en maakte haar vrediger en hoopvoller.

Bij den klagenden en juichenden drieklank welke de klokken aldoór, álmaar doór de lucht inzongen, voelde ze steeds meer de stille bevrediging: „Voor grootmoeder, allemaal voor grootmoeder, dat machtige gezang, over ons allen heen!”

Eindelijk verstierf het gelui, en er kwam een groote leegte om haar. — Schuin aan den overkant kwamen twee mannetjes van de hooge trap van 't oude mannenhuis. Ze droegen iets, maakten bezige gebaren, — bleven toen, iets verder met een ander mannetje staan praten. Dat was erg geïnteresseerd, en keek naar wat ze daar droegen.

In eens voelde ze een korte vlijmende scheut door haar hart. Nu, op dit oogen-